

24.

Bůh se stal malým, abychom mohli být velkými

Když se na Štědrý den začalo stmívat, vzali Giovanni a Filippo lucerny a vydali se na cestu. Jak procházeli městem, přidávali se k nim další a další lidé. Děti i staří lidé, lidé, kteří žili samotní, i celé rodiny, chudí i bohatí. Bylo jedno, že jeden je z kamenného domu a druhý z dřevěné chalupy nebo že jeden je pán a druhý sluha. Průvod zamířil do hor a město potměnlo. Světlo luceren se pomalu šplhalo po svahu ke skalám. Šel i truhlář Sebastián, sedlák Guiseppe se svou ženou, Marco se držel za ruku dědečka Norberta a za nimi šla jeho maminka Alžběta se svým manželem.

Veronika nesla v náručí Michaela, který spokojeně spal zabalený v teplé dece. Ke skalám přišli ve chvíli, kdy se na nebi objevila první hvězda. Vůl a osel už čekali v jeskyni. Bratři je vyčistili, nakrmili a pod ně rozprostřeli čerstvou slámu. Vpředu stály jesle. Když je Veronika uviděla, opatrně do nich položila dítě a přikryla je dekou. Michael se ani neprobudil, jen se spokojeně zavrtěl. Najednou se ozvalo vyzvánění. Byl to půlnoční zvon kostela v Grecciu, ale ještě něco. Blížilo se stádo ovcí! A pastýři, kteří přišli jako poslední, se nezastavili vzadu, ale jako první vstoupili do jeskyně. Byli špinaví a páchli potem, kouřem a ovce-

mi, ale nikdo se jim nepostavil do cesty a nikdo na ně nezavolal, aby jim to zakázal.

A pak se to stalo. Když se ti nejchudší a nejpřehlíženější lidé sešli s tím nejchudším dítětem, rozhostilo se kolem posvátné ticho – jako by se Kristus právě narodil.

Bratři začali zpívat koledu a lidé se k nim s radostí a vděčností přidali. A Bůh přebýval mezi nimi. Stal se malým a chudým, jako oni, aby se mohli stát velkými a bohatými jako on.